

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTIÆ

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

JUNIUS

1. června.

SVátek **svatých Bernarda, Marie a Grácie**, mučedníků. Bernard,¹ který byl předtím nazýván Hamed či Achmed, syn panovníka ve městě Carlet,² byl králem Valentinem vyslán do Katalánska jako legát, aby tam vyjednával náročnější záležitosti království. Veden božským milosrdenstvím však přišel do nedávno založeného kláštera Poblet, kde byl velmi mile a důstojně přijat, *třebaže byl muslim*, a tím, co tam viděl a slyšel, byl v nitru proměněn; byl vzdělán v křesťanské víře a pokřtěn, přijal Bernardovo jméno, a požádal, aby mu bylo dovoleno zůstat v klášteře. Oč později se obrátil na víru v Krista, tím horlivější byl, a tím výtečnější zbožností byl ozdoben. Opat jej ustanovil celerárem kláštera. Když tento úřad sobě svěřený po mnohá léta pečlivě vykonával, přemohla jej starost o věčnou spásu svých příbuzných. Vyžádal si tedy dovolení od Opata a navrátil se k nim; a nejprve sestru své matky, pak i své sestry získal pro Krista. Když je zbožně obmyl posvátným křestním pramenem, jejich jména Zaida a Zoraida změnil na milostiplná jména Marie a Grácie. Jejich obrácení velmi rozlítlo jeho bratra, panovníka Al-Mansura, Bernarda i se sestrami na útěku zajal, a jej přibíl hřebem skrz čelo ke stromu, sestry pak probodl mečem. To se stalo ve městě Alzira ve Španělsku, kolem roku 1180. (Hag., n. 31).

Roku 1178, posvěcení kostela Panny Marie v Himmenrodu.

Roku 1222 klášter sv. Dominika v Itálii, který v roce 1011 založili benediktinští mniši, a na příkaz Papeže Honoria III. byl obýván Cisterciáky. Na počátku 19. století byl zrušen a v roce 1833 opět obnoven.

Roku 1259 byl založen klášter Vyšší Brod v Čechách a byl posvěcen jeho kostel.

2. června.

V klášteře Santa María de Huerta [uerta] ve Španělsku, blahé paměti **Ludvík de Estrada**, Opat. Oproštěn od sebelásky a smyslových žádostí též prostřednictvím kontemplace nad sebe povznesen, zasloužil si míti Ježíše za bratra a nejbližšího přítele. Stal se prefektem university ve městě Alcalá de Henares³ [Alkala de enares], a výtečným kazatelem božského

¹ Narodil se jako Ahmed Ibn Al-Mansur v roce 1135 (Wikipedie)

² Valencie, Španělsko

³ část dnešního Madridu

slova. Šlechtici jej měli ve značné úctě, a také hlas svatého lidu ctil jeho jméno. Takovým způsobem jednal s lidmi, že své srdce uchoval o samotě. Později byl zvolen Opatem Huertským. Když bylo jednou obilí velmi drahé, vyžádal od Boha, aby na všech klášterních polích uzrálo o dva měsíce dříve než na ostatních polích. Když se modlil, býval často obestoupen nebeskou září a zdálo se, že mu z tváře šlehají blesky božského světla. Zesnul ve svatosti roku 1581. (Hag., n. 508).

U Clairvaux [klérvó] památka ctihodného starce **Rainalda**. Byl to muž dobré prostoty, bál se Boha a zachoval si svou nevinnost od dětství až do stáří. Ve světě setrval ve skutcích zbožnosti. Přijal mnišský hábit v klášteře Sv. Amanda, Řádu Sv. Benedikta, a tam přes dvacet let setrval ve svatém způsobu života. Když pak zaplál větší touhou po ctnostech, uchýlil se do kláštera v Clairvaux, kde se hned mužně opásal k nové vojenské službě, a ve všech prvcích řeholní kázně se po celý den umrtvoval. Neustále také napínal své síly, aby setrval na modlitbách, a v modlitbě obdržel podivuhodnou sílu slz. Je mu připisováno také vidění, v němž spatřil Nejblahoslavenější Pannu Marii, která spolu se dvěma svatými ženami navštívila mnichy, když sklízeli obilí. (Hag., n. 142).

3. června.

V klášteře Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Laval,⁴ v roce 1906, zesnul v Pánu Otec **Polycarpus Jaricot** [žarikó], Rektor mnišek. V semináři byl kdysi žákem ctihodného Otce Antonia Chevrieria [ševriéra], zakladatele Kongregace Kněží z Prada, přidal se pak k němu, a stal se mu věrným průvodcem a pomocníkem. Se souhlasem tohoto svatého muže nejdříve přijal hábit v klášteře Sept-Font [Set Fō], kde se nejprve marně pokoušel žít řeholním životem, po smrti ctihodného učitele Stamedia pak opět vstoupil do *cisterciáckého* Řádu. Jako Novic byl však roku 1880 nepřáteli Církve z kláštera vyloučen. Později se ovšem do téhož kláštera navrátil, a ještě ani nesložil slavné sliby, a už byl ustanoven Převorem. Strávil zde osm let, a pak bez řečí uposlechl dosti nečekaný příkaz, jež mu dal R. D. Sebastian Wyart [uijár], a odebral se do výše zmíněného kláštera mnišek, kde moudře ustanovil prostředí míru, a po čtrnáct let s velikou láskou a rozvážností vykonával úřad Rektora a Zpovědníka. Pak byl ovšem stížen mrtvicí, a po tři léta také bez odmlouvání snášel přetěžké bolesti rakovinných nádorů. Když mnozí kněží i laici ze světa přijali zprávu o jeho smrti, pospíchali k jeho márám, a všichni prohlašovali, že

---

⁴ *Laval*, město na severovýchodě Francie, církevní provincie *Rennes*.

pocítili, že v duchu obdrželi jakousi laskavou útěchu. Jeho památku do-
dnes udržují sestry zmíněného kláštera. (Hag., Suppl., n. 758 b).

Ve Španělsku, Bohu oddaná služebnice **Armezana** [armesana], Abatyše kláštera Panny Marie ve městě Cañas [kañas], žena věhlasné moudrosti, milá Bohu i lidem, a radost z jejího ustanovení představenou kazilo jen to, že byla již pokročilého věku, a nikdo nečekal, že takto velmi stará bude žít moc dlouho. Vládla však svému klášteru po třináct let, až do roku 1225, kdy poté, co mnohé změnila k lepšímu, a klášter velmi proslavila, naplně-
na zásluhami odešla k Bohu v nesmírné pověsti svatosti, oslavena též zá-
zraky, a – jak se věřilo – i darem proroctví. Její hrob při vstupu do kapi-
tulní síně mnišky navštěvovaly a uctívaly, a mnohým, jež se tam modlily,
bylo navraceno zdraví, a prohlašovaly, že ten zázrak učinil Bůh na její
přímluvu. (Hag., n. 436).

4. června.

Ve španělském okrese Calahorra, **blahoslavená Urraca**,⁵ [urraka] Aba-
tyše kláštera Panny Marie v Cañas, jež byla také jedna ze zakladatelek, a
sice dcera zakladatelské rodiny. Když nastoupila po první Abatyši Ar-
mezaně, všichni ji v pověsti zbožnosti a svatosti života ctíli, a považovali
Armezaně za rovnou ve ctnosti, nebo že ji dokonce převyšovala. Odešla
roku 1262, 7. dne tohoto měsíce, a ve svém hrobě je uctívána jako Svatá, a
provází ji pověst zázraků. (Hag., n. 169).

V Alsasku, roku 1886, odešla ke svému Ženichovi Matka **Clementina
Gorris**, mniška z Elenbergu. Narodila se v Amsterdamu, a když ve zmí-
něném klášteře *našeho* Řádu v touze po skrytém životě oblékla hábit, zjis-
tila, že chce žít pouze pro toho jednoho, a jako zápalná oběť být celá strá-
vena ohněm Boží lásky. Krátký čas po složení slibů tedy byla stížena
těžkou nemocí. Hodinu smrti si sama předpověděla. Ovšem než na ni do-
šlo, musela podstoupit tak těžké boje s andělem temnot, že to všechny
velmi vyděsilo. Avšak poté, co se tento duševní boj uklidnil, stejnou dobu
setrvala v přehlubokém rozhovoru s Milovaným, a zesnula v políbení Pá-
nově. Odešla tedy teprve, až když v měsíci Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
nastal pátek, hodina třetí odpolední. Když pak bylo její tělo položeno do
chóru, vypráví se, že její otevřené oči zůstaly upřeny na Svatostánek.
(Hag., n. 725).

---

⁵ Doña Urraca Díaz de Haro (1192-1262), dcera vládce Biskajské provincie
v Baskicku

Roku 1923, posvěcení kostela Panny Marie, Útočiště *hříšníků kláštera Zundert* v Holandsku, a tato událost se slaví dne 30. srpna.

Roku 1884, opět v Holandsku, byl založen klášter Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Tegelen.

5. června.

Svatý mnich kláštera Svatého Bernarda u řeky Šeldy⁶ **Fulgerius**, roku 1307 odešel do nebe, po třicet let byl Rektorem mnišek z kláštera Panny Marie z Nazareta⁷ v Brabantsku. Vždy se stranil rozhovorů se světskými osobami, též nikdy nedovolil, aby mu sestry konvršky posluhovaly. Nečinnosti a zahálce se vyhýbal tím, že sepisoval životy svatých mnichů a mnišek svého Řádu, napsal i knihu o mniškách zmíněného kláštera, jež vynikaly ctnostným životem. Zemřel ve výjimečné pověsti svatosti, a byl pohřben v chóru kněží před Svatostánkem. Na jeho pohřbu se také sešlo velké množství lidí, z nichž mnozí byli uzdraveni od rozličných neduhů. (Hag., n. 184).

V klášteře Panny Marie z La Trappe, dne 7. tohoto měsíce, roku 1695, odešel zbožný mnich **Dositheus Le Roy** [lɛ roá]. Po dosti nezřízeném mládí jej jeden zbožný kněz přivedl do tohoto kláštera, a on již nechtěl odejít. Byl si vědom svých hříchů a řádně uvážil božskou spravedlnost, takže bez jakékoliv přetvářky měl oči upřené vždy k zemi, aby každý, kdo jej vidí, byl podnícen ke zbožnosti. Zdálo se, že dýchá pouze pro Boha, když mimo Boha nechtěl vidět nic; též v usilovné modlitbě tál jeho duch v žáru božské lásky jako svíce v žáru slunečním. Když však pln bázně, ale poslušen, byl vysvěcen na podjáhna, všichni viděli, že se stal ještě pokornějším a skromnějším, a zdvořilejším k bratrům. Zachvácen nemocí bojoval sám proti tomuto zlu tolik, jak jen mohl, avšak dostal nakonec příkaz jít k lékaři. Zde poté, co několikrát pozbyl sil, se mu nakrátko vrátily dřívější zalíbení a poněkud povýšené myšlenky; avšak nemoc se mu zhoršila a smrt se přiblížila, tak se snažil navrátit k pozdějším prosbám a vzdechům, a vyzývá Ježíšovo jméno s radostí vyběhl vstříc svému Spasiteli. (Hag., n. 629).

---

⁶ *Monasterium Sancti Bernardi ad Scaldim*, Cisterciácký klášter svatého Bernarda u řeky Šeldy ve městě Hemiksem, provincie Antwerpy, Belgie. Založený v roce 1243, zrušený 1797 za Francouzské revoluce. Komunita přesídlila do města Bornem, asi 10 km odsud, na břehu stejné řeky, nový klášter má tedy stejné latinské jméno.

⁷ Leží ve městě Brecht, v oblasti Campine, provincie Antwerpy, Belgie. Založen cisterciáckými mniškami v roce 1236, dnes tam žijí trapistky.

6. června.

V klášteře Azebeyr ve španělské Galicii, **blahoslavený Gonzalo**,⁸ Opat, jenž zemřel roku 1466, a říká se, že zářil častými zázraky. (Hag., n. 190).

V Římě roku 1613, uložení těla zbožného Otce **Josefa od Svatého Heřmana**,⁹ z cisterciácké Kongregace *Les Feuillants*¹⁰ [lé fějant]. Národem Sicilan, ve světě byl již znám svou učeností i jedinečnou svatostí, v Římě si též získal vznešenou pověst u Kardinálů i samotného Svatého Otce Pavla V., který jej ustanovil poradcem Posvátných Kongregací. V klášteře Svaté Cecílie svou péčí a povzbuzeními obnovil řeholní kázeň. Aby získal dobro svaté poslušnosti, vstoupil do kongregace *Les Feuillants* [lé fějant], a stejně, jako se ve světě proslavil svatými mravy, zazářil andělskou krásou i v klášteře. Několik let žil a v nejvyšší míře si podmaňoval své tělo, v takřka neustálé kontemplaci stále více lnul k Bohu, dokud k Němu ve skutečné extázi smrti neodešel. Po smrti se k němu seběhlo mnoho lidí, a brali si části z jeho oblečení, vlasů či nehtů, a všichni se obdivovali jeho zemřelému tělu, že vypadá úplně jako živé. (Hag., n. 536).

V klášteře Panny Marie na Hoře,¹¹ v roce 1859, zbožně odešel Otec **Augustin van Zandijcke** [fan zandajk], mnich. Nejprve byl novicem tohoto kláštera, a k jeho povinnostem patřilo přijímat hosty a starat se o nemocné. Jeho údy postupně zachvátila gangréna,¹² takže mu musel být amputován nos, noha a paže. Při těchto překrutých zraněních těla odmítl narkózu, a s úsměvem vše přinesl Bohu jako oběť. Když pak bolest vystoupila na nejvyšší stupeň, opakoval si prosbu svého Patrona, svatého Augustina: „Zde řež, zde pal, ze nic nešetři, abys mohl být ušetřen navěky“.¹³ Takto byl sice několikrát násobně zmračen, avšak ani tak nepře-

---

⁸ *Beatus Gundisalvus*

⁹ *Josephus a S. Germano*

¹⁰ Cisterciácká kongregace kolem kláštera *Les Feuillants* u francouzského města Toulouse, která se v roce 1589 oddělila od zbytku Cisterciáckého řádu. Vynikala svou extrémní přísností a asketickým životem, jedli pouze ječný chléb, byliny vařené ve vodě a ovesné vločky, neměli ani stoly, chodili bosí a spali na zemi.

¹¹ *Monasterium Sanctæ Mariæ de Monte*, Cisterciácké Opatství Mont-Sainte-Marie v diecézi Besançon (obec Labergement-Sainte-Marie), založené v roce 1197 z Clairvaux.

¹² Sněť, tedy nekróza – odumření tkáně – a její rozklad. Velmi nebezpečný stav ohrožující život

¹³ Srovnej: Řehoř Veliký: *Moralia in Iob*, VII, xix, 22; Petrus Lombardus: *Comm. in Psalmos*, Ps. 6, 2; *Breviarium Romanum*, Appendix, 10. očit. lečt. 6: "Domine, hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in æternum parcas."

stal pomáhat na cele pro hosty, s tváří vždy klidnou duše hostů nemálo podněcoval ke zbožnosti. Byl v oblibě u Boha i u lidí, kteří často přicházeli zdaleka, aby se těšili z nábožného a radostného rozhovoru s ním, a vraceli se posílení v trpělivosti a utvrzení v dobrém. On však, „vítěz, neboť se stal obětí“, ¹⁴ v šedesáti letech svého věku svou oběť završil. (Hag., n. 703).

Roku 1795, v Belgii byl poprvé založen klášter Panny Marie od Srdce Ježíšova ve Westmalle, z něhož však zakrátko byli mniši vyhnáni; avšak dne 21. srpna 1814 se tam opět navrátili.

Také v roce 1819 byl ve Francii založen ženský cisterciácký klášter Panny Marie od Svaté Kateřiny, jenž byl dne 26. dubna 1859 přemístěn do kláštera Neposkvrněného početí Panny Marie ve městě Laval.

7. června.

Svátek **svatého Roberta**, Opat v Newminsteru ¹⁵ [njů-minstru] v Anglii. Z rektora nějakého kostela se stal benediktinským mnichem ve Wythby, avšak v touze po dokonalejším životě se přidal ke komunitě kláštera Panny Marie v Yorku, jež se právě přidala k Cisterciáckému Řádu a založila Fountain Abbey [fauntin eby]. Později byl vyslán, aby založil klášter v Newminsteru. Byl zbožným otcem a pastýřem vynikajícím mírností, a podivuhodně zazářil láskou k chudobě, zdrženlivosti a modlitbě. V době postní nepřijímal nic kromě chleba a vody. Nad obvyklou tíhu služeb, jež přeoddaně vykonával, s velkou dovedností setrval v rozjímání a modlitbách a denně recitoval všech 150 žalmů. Vzkvétal v něm také duch proroctví. Ač nevinný, falešní synové jej obvinili ze *styků se ženou*, vrátil se tedy domů do Clairvaux k *svatému Bernardovi*, kde nikomu nic nedával za vinu, avšak těm, kdo se vrátili, lehce vinu odpustil. Jeho svatost byla po smrti ozdobena mnoha zázraky. (Hag., n. 23).

8. června.

V Anglii, muž ctihodného života **Vilém**, z mnicha a novicmistra kláštera v *Melrose* ¹⁶ [melraus] se stal první Opat kláštera v *Coupar Angus* ¹⁷ [kûpr ængəs], pak opět v *Melrose*. Jak svědčili jeho učedníci, byl milý Bohu i li-

¹⁴ “*Viſtor, quia viſtima.*” Sv. Augustin, *Confessiones*, X, 69.

¹⁵ *Neomonasterium*, anglicky Newminster Abbey byl cisterciácký klášter v Northumberland na severu Anglie. Založen 1137 z Fountains Abbey, zrušen 1537

¹⁶ Bývalý Cisterciácký klášter *Melrose Abbey* v Roxburghshire ve Skotsku, založený v roce 1136 z *Rievaulx*, zrušený 1609.

dem, zrcadlem nábožnosti, světlem svého pokolení, a předrahy klenot mezi Opaty své doby. Proto když po čtyřech letech své vlády roku 1206 zesnul, místo posledního odpočinku mu bylo vyhrazeno v kapitulní síni vedle neporušeného těla blahoslaveného Waldefa¹⁸. (Hag., n. 420).

Ve Francii, roku 1888, odešel k Bohu Důstojný Pán **Bernard Barnouin** [barnuín], zakladatel cisterciácké Kongregace Panny Marie ze *Sénanque* [senānk]. Ve svém poslání vynikal, v životě však vyhledával samotu; od svého vstupu do jednoho z kontemplativních Řádů, které tehdy ve Francii existovaly, jej trápilo chabé zdraví. Byl představeným jistým bratřím ze-mědělcům, avšak po pěti letech se zcela svěřil pouze samotnému Bohu, a vybaven požehnáním avignonského [aviňonského] Arcibiskupa, svou malou Kongregaci přemístil do prastarého Opatství v *Sénanque*. V tomto Cisterciáckém klášteře postupně došel k porozumění, že pokud se bez změkčilosti zmírňuje to, co se v Řeholi nachází přísnějšího, Cisterciácký život se stane přístupnější a snazší i pro nemocné. Tomuto svému novému institutu dal jméno Cisterciáci od Neposkvrněného Početí. A stejně jako v názvu spojil staré s novým, tak i ke starým mnišským zvykům přimísil nová řeholní cvičení. Když později získal přeslavný klášter v Lerins [lerān], na tento půvabný a klidný ostrov přemístil sídlo správy své Kongregace. — Mnichem byl povahou i vzhledem; jako Opat však opravdu podle Řehole svatého Benedikta řídil bratry s pevným úmyslem, avšak sladkým způsobem. Byl přeoddaným ctitelem Panny Marie, k jejíž cti vy-konal náročné věci a ještě větší zamýšlel. Zlomen útrapami a protiven-stvími, avšak naplněn zásluhami, pak svatě zesnul. (Hag., n. 726).

9. června.

V Clairvaux, «sladké paměti» **Jan**, Převor. Jako pečeť na své srdce si – zdá se – dal onu větu, kterou Svatý Otec Benedikt navrhuje Převorovi, když říká, že čím více je nadřazen ostatním, tím starostlivěji mu náleží zachovávat nařízení Řehole.¹⁹ Především ke zpěvu Žalmů, jenž se v této sva-té komunitě odehrával ve velikém klidu i síle hlasu,²⁰ upíral veškerou sna-hu své mysli. Pán mu dal ku zbožnému dílu náležitý a vhodný nástroj, totiž hluboký a silný hlas, též i zdravé a dobře stavěné tělo, připravené ke

¹⁷ Bývalý Cisterciácký klášter *Coupar Angus Abbey* (lat. *Cuprum*) ve středu Skotska, asi 100 mil od mateřského kláštera *Melrose Abbey*. Založen 1162, zrušen 1609.

¹⁸ *Wallenus, Waltheof* (Waldef) z Melrose (ca. 1095-1159), 2. opat *Melrose Abbey*

¹⁹ citace

²⁰ *vocis intentione*

každému dobrému dílu dle každého úsudku onoho ducha, který mu vládl. Ukázal se schopným i v práci rukou, především v čase sklizně, a tak usilovně se v tu dobu věnoval náročné práci, že se o něm říkalo, že vše, co jindy zanedbával, v těchto prací naplněných dnech ze sebe svým potem smyl. V oblékání zastával stejnou skromnost a pokoru, vždy si žádal a s radostí oblékal hrubé, staré a spravované hadry. Nikdy, pokud si to nežádala nejzazší nutnost, nedopustil, aby odešel z vigilií, jež se modlili bratři, nebo šel na ošetřovnu. Úřad sobě svěřený tak vykonával bez odkladů, s rozlišováním a moudře, k bratřím však vždy byl milý, laskavý a plný lásky. Po smrti bylo jeho tělo uloženo vedle svatých kostí bratří starého opatství, jejichž trpělivost a pokoru tak výtečně napodoboval, a se stejnými poctami pohřbeno. (Hag., n. 324).

Roku 1927, zasvěcení kostela *trapistických* mnišek z Bonneval v diecézi Rodez.²¹

Roku 1904, na kanadském poloostrově Akádie byl založen klášter Panny Marie Nanebevzaté.

10. června.

V Salemu²² v Německu, roku 1245, byl uložen do hrobu blahoslavený Opat **Everhard z Rohrdorfu**, muž pokorný, vždy neochvějně svěřen do Božích rukou, nejosvědčenější ze sobě rovných. Jeho služeb využil sám Papež Innocens III. při různých posláních, církevních i veřejných, poprvé pak při svých jednáních s králem Filipem Švábským,²³ proti němuž stál přísně, avšak moudře Everhard. Nicotným stejně jako velikým byl rádcem i pomocníkem v každé nesnazi, svůj klášter přivedl k takovému rozkvětu, jako nikdo před ním a ani po něm, a postaral se o jeho zisky dokonce i do budoucna. Když stál u kormidla kláštera téměř padesát plodných let, zřekl se vlády; a po dalších pěti letech, v osmdesáti pěti letech svého věku, svůj svatý život završil ještě svatějším koncem. (Hag., n. 449).

V Křesoboru²⁴ ve Slezsku, se roku 1706 narodil pro nebe svatý konvrš **Alanus Adam**, portýř. Měl zlaté srdce a široko daleko byl nazýván Ot-

---

²¹ Jižní Francie v Pyrenejích, poblíž Toulouse.

²² Ve spolkové zemi *Baden-Württemberg*, zcela na jihu u Bodamského jezera

²³ Římský král Filip Švábský (1177-1208) z rodu Štaufů, syn Fridricha Barbarossy

²⁴ Cisterciácký klášter Krzeszów (něm. *Grüssau*) ve Slezsku, dnes v Polsku asi 30 km od Trutnova. Založila jej Anna Česká v roce 1242 jako benediktinský, Cisterciáci v něm žili od roku 1292 do roku 1810.

cem chudých.²⁵ Těmto Božím hostům totiž s největší láskou předkládal pokrmy a dával almužny, a jejich rány i vředy laskavou rukou dobrého Samaritána léčil. V noci pak po dlouhé hodiny prodléval na modlitbách v kostele či před malou Kalvárií, kterou si sám vyrobil. Když slyšíme, jaké vykonával skutky pokání, třese se strachem se naše zženštilá přirozenost. (Hag., n. 647).

11. června.

Narození *pro nebe* Svaté Alice,²⁶ jejíž svátek slavíme zítra.

V Itálii, roku 1248, **blahoslavený Placidus ze Rhodu.**²⁷ Od nejútlejšího dětství měl důstojné srdce starce, vynikal ve zbožnosti i lásce, a když si jako mladík zvolil poustevnický život, žil v nejvyšší přísnosti, podmaňoval si své tělo, a po třicet sedm let spal střídme a pouze vsedě či vestoje. Pro učedníky, kteří se k němu hrnuli, postavil klášter Svatého Ducha v *Ocre*²⁸ [okre], jenž před svou smrtí svěril do rukou Opata kláštera *Casanova*²⁹ [káza nóva], aby byl pod Řeholí svatého Benedikta, pod ustanoveními Cisterciáckého Řádu. (Hag., n. 160).

V klášteře Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Laval,⁴ na svátek svaté Lutgardy v roce 1911, do nebe zamířila mladá mniška **Maria od Vtělení³⁰ de la Tour d'Auvergne³¹** [de la tûr d'overň]. Její předobrá matka, jež všechny své děti z hloubi své duše nabídla Bohu, aby je přijal pro sebe, jí byla příkladem zbožnosti i jedinečné lásky k chudým. Ona sama však svou nepoddajnou povahu krotila vůlí i modlitbou, nemálo podporována vzpomínkou na svou převelice zbožnou matku. Avšak pod ochranou Sestry Terezie od Dítěte Ježíše, jež v tu dobu ještě nebyla ani prohlášena za svatou, šťastně zvítězila nad velkými obtížemi, které jí

²⁵ *Pater pauperum*, titul ze sekvence *Veni, Sancte Spiritus*, kde se sousloví překládá jako "Otec ubohých."

²⁶ Svatá Alice z Schaerbeeku, (holandsky *Aleydis*, francouzsky *Alix*), zemřela 11. června 1250.

²⁷ Rhodos, ostrov u Malé Asie při pobřeží jižního Turecka.

²⁸ *Ocra*, nyní *Ocre*, je město v jižní Itálii, v provincii *L'Aquila* (*Abruzzo*). Klášter byl založen v roce 1226, od roku 1248 až do zrušení v roce 1692 byl pak cisterciácký.

²⁹ Opatství Panny Marie v *Casanova*, Cisterciácký klášter ve městě *Villa Celiera* v provincii *Pescara* (*Abruzzo*) v jižní Itálii. Založeno v roce 1191 z *Tre Fontane* v Římě, zrušeno v roce 1807.

³⁰ Orig. **Maria ab Incarnatione de la Tour d'Auvergne.**

³¹ "*La Tour d'Auvergne*" byl/je francouzský šlechtický rod z Auvergne a Boulogne.

bránily v přijetí do kláštera, a na její přimluvu se začala zdobit ctnostmi, které si do té doby mohla jen přát. A v touze následovat příklad této nové Patronky, když skrze ni nahromadila milosti, stejně jako ona si u Boha vyprosila, aby svou Patronku mohla napodobit i ve smrti. (Hag., n.764).

12. června.

Svátek **svaté Alice**²⁶ z Schaerbeeku [skarbeku], mnišky kláštera Komůrky Panny Marie u Bruselu.³² Již jako sedmileté dítě vstoupila do tohoto kláštera. Pán pro nás ukřižovaný si ji chtěl na znamení dokonalé lásky vzít za nevěstu, těžce ji tedy stihl malomocenstvím. Avšak byla též naplněná velkými potěšeními a rajskými radostmi, čímž se utvrdila v tom, že kdyby dostala na výběr, zvolila by si stejně malomocenství. Utrpení a slabosti, které na ni stále více doléhaly, přijímala s takovým potěšením a radostí, s jakým nevěsta přijímá od ženicha dárčky, po nichž již dlouho touží. Měla velkou starost o spásu lidského rodu, a za srdce soužených a myslí rozrušených, i pro zmírnění trestů zemřelých se bez přestání modlila k Bohu prosbami i vzdechy, a sama sebe nabízela jako smírnou oběť za každého z nich. Když pak byla slepá, obětovala Bohu svůj zrak jako oběť za vládce. Když se blížil konec jejího vyhnanství *na tomto světě*, již žádný z jejích údů nezůstal ušetřen nemoci, dokonce ani jazyk, jímž bez ustání pěla Bohu chvály. V roce 1249, když opět nastala slavnost svatého Barnabáše, jak jí předchozího roku předpověděl Pán, jako nevěsta ozdobená náhrdelníky a připravená na svatbu pospíchala k bráně nebeské síně, kterou jí otevřel sám Ženich. (Hag., n. 49).

Roku 1179, posvěcení kostela Nejblahoslavenější Panny Marie ve Waldsassen,³³ jehož slavnost se slaví 8. listopadu.

13. června.

Narození *pro nebe* svatého Gerarda, bratra Našeho Svatého Otce Bernarda, jehož svátek slavíme dne 30. ledna.

³² *Camera B. M. apud Bruxellas*. Bývalý klášter Cisterciáček u Bruselu.

Francouzsky *Abbaye de La Cambre*, holandsky *Abdij Ter Kameren*, založen kolem roku 1196 z Villers, zrušen za Francouzské revoluce před rokem 1796. Žila tam také Constantia Rubens, dcera slavného malíře Petra Pavla Rubense.

³³ *Waldsassen*. Cisterciácký klášter v obci *Waldsassen* v Horní Falci, asi 10 km od Chebu hned za hranicemi, založený v roce 1133 z kláštera *Volkenroda*, zrušený v roce 1803, obnoven jako klášter cisterciáckých sester v roce 1863.

V klášteře Alcobaça³⁴ [alkubasa], v přemilé vzpomínce **Abraham**, Opat. Jho Páně nesl již od mládí v neúnavném úsilí a Kristus mu ráčil udělit, že si zachoval květ panictví spolu s plody dobrých skutků až do konce svého neposkvrněného života. Tento svatý muž dostal do vínku jedinečnou milost mírnosti, a měl tak křehké svědomí, že i ty nejmenší prohřešky hleděl vždy co nejdříve smýti ve Svátosti Smíření. Z tohoto důvodu je jasné, že ďáblovy nástrahy vždy podivuhodným způsobem překonal. Žil pravděpodobně na konci prvního století Řádu.³⁵ (Hag., n. 364).

V klášteře *Stapehill*³⁶ [steiphil] v Anglii, roku 1844 zbožně zesnula Ctihodná Matka **Augustina de Chabanne** [d'šaban], zakladatelka a Převorka kláštera Panny Marie od Svatého Kříže. Byla mniškou kláštera svatého Antonína v Polích v Paříži;³⁷ z něhož byla po vypuknutí občanských nepokojů ve Francii vyhnána a uvržena do vězení, brzo též odsouzena k smrti, avšak když se náhle změnily veřejné poměry, byla propuštěna. Uprchla do Švýcarska, kde ji Dom Augustin de Lestranger³⁸ [ogüstā d'lestrānz] přijal do takového malého kláštera, který postavil pro panny oddané Bohu, a pro sílu a horlivost jejího ducha se jí velmi vážil. Když pronásledování ustala, podnikla nakonec se sestrami namáhavou cestu do Anglie. Když pak zde založila klášter ve městě *Stapehill*, dala mu schválně jméno Panny Marie od Svatého Kříže, po čtyřicet dva let mu vládla ve veliké chudobě a námaze, avšak v duchu nesmírné oběti a pokání, a bez přestání svým dcerám připomínala, že jsou nevěstami Ženicha ukřižovaného. (Hag., n. 682).

Roku 1893 byl založen klášter Panny Marie v Belval.³⁹

14. června.

³⁴ Lat. *Prata*, cisterciácký klášter v Portugalském městě *Alcobaça*, založený v roce 1153 portugalským králem Afonsem I. jako dar pro sv. Bernarda.

³⁵ Cisterciácký řád byl založen 1098, tedy na konci 12. století.

³⁶ *Stapehill Abbey*, jižní Anglie (Dorset), bývalá jezuitská kolej z roku 1610, v roce 1802 nabídnuta Cisterciáčkám vyhnáným během Francouzské revoluce z kláštera St. Antoine v Paříži. Sestry zde zůstaly do roku 1991.

³⁷ *Saint-Antoine-des-Champs*, v roce 1204 z poustevny přeměněn na opatství cisterciáček, zrušen 1791, v roce 1795 přeměněn na nemocnici.

³⁸ Dom *Augustin de Lestranger* (1754-1827), cisterciácký mnich z La Trappe a jedním z hlavních strůjců záchrany řeholního života ve Francii.

³⁹ *Monasterium B. M. de Bellævallis*, klášter trapistek ve městě Troisvaux v severní Francii (40 km od Arrasu), založený 1863, zrušený 2012.

V Sýrii, připomínka **Templářských Rytířů**. Podle ustanovení přesvatého Otce Bernarda bojovali pro víru, když je Saladin, vojevůdce Mohamedánů, zajal a zabil v pevnosti na Jákobově brodu. Jejich představené přefezal pilou v pase, ostatní, jež byli nižšího postavení, nechal stít. Velmistr, který byl zajat již dříve, když se nechtěl nechat vyměnit za Saladinova vnuka, byl umučen hladu. (Hag., n. 194).

Z kláštera Panny Marie na Svatém Místě u Sedmi Pramenů,⁴⁰ rkou 1858 odešel do nebe Otec **Maria-Joseph Matton**, Podpřevor. Byl vlámské národnosti, a když mu bylo čtyřicet dva let, stal se mnichem v klášteře v Gard⁴¹ [gár], od počátku až do nejstaršího věku si zachoval naprosto oddanou víru učedníka. Když se stal knězem, byl nejprve poslán do nového kláštera Panny Marie na Hoře,⁴² a poté byl jmenován Rektorem cisterciáckých mnišek v klášteře Soleilmont⁴³ [soleimōn] v Belgii, kde byl velmi vážený pro svou vzdělanost a svatost. Poté se navrátil do kláštera v Gard a byl jmenován Podpřevorem, a tento úřad si zachoval, i když se komunita přestěhovala do kláštera Sept-Fonts [set fōn]. — Sám k sobě byl velmi přísný, ani ve svém stáří se přes svou těžkou nemoc nohou nepovažoval za uvolněného od Posvátného Officia či práce, s úsměvem říkával, že se nevyplatí, aby se o něj někdo staral. Když při epidemii cholery scházeli kněží ve farnostech, sám byl poslán, aby sloužil v nějakém kostele, kde jej věřící od prvního dne ctili jako svatého. I ve stáří měl nevinnou tvář a předcházela jej podivuhodná důstojnost a laskavost; více však svými přeslady slovy, jimiž pojednával o lásce Boží, k sobě přitahoval úctu a lásku všech. Zemřel ve svých osmdesáti třech letech, a v paměti zůstal požehnaným a zbožným. (Hag., n. 702).

---

⁴⁰ *Monasterium B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes, Abbaye de Sept-Fons*, v Dompierre sur Besbre ve střední Francii nedaleko Lyonu. Založen v roce 1132 z Fontenay, zrušen 1791, obnoven 1845 trapisty.

⁴¹ Abbaye du Gard

⁴² Mont des Cats

⁴³ Abbaye de Soleilmont